

A Fővárosi Ítéltábla a Tóthné dr. Pintér Matild Erzsébet ügyvéd által képviselt felperesnek, a Darázs és Társai Ügyvédi Iroda; ügyintéző: dr. Darázs Ferenc ügyvéd által képviselt I. rendű, a dr. Császár Barbara ügyvéd által képviselt II. rendű alperesek ellen, közigazgatási jogkörben okozott kár megtérítése iránt indított perében – amelybe a II. rendű alperes pernyertessége érdekében a dr. Huszár Balázs kamarai jogtanácsos által képviselt beavatkozó beavatkozott – a Fővárosi Törvényszék 2018. június 14. napján meghozott, 22.P.20.486/2018/14. számú részítélete ellen, a felperes részéről 22. és 24. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán – tárgyaláson kívül – meghozta a következő

r é s z í t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság részítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, fellebbezett rendelkezését helybenhagyja.

Megállapítja, hogy a le nem rótt 15.000 (tizenötezer) forint fellebbezési illetéket az állam viseli.

A részítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A felperes a keresetében 8.000.000 forint kártérítés és annak 2014. október 8. napjától a kifizetés napjáig járó késedelmi kamata egyetemleges megfizetésére kérte kötelezni az alpereseket.

Az elsőfokú bíróság a részítéletével az I. rendű alperessel szemben előterjesztett keresetet elutasította. A Pp. 78. § (1) bekezdése alapján kötelezte a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az I. rendű alperesnek 63.500 forint részperköltséget, valamint megállapította, hogy 240.000 forint illetéket az állam visel. A részítélet indokolása szerint az elsőfokú bíróság a perköltség összegét a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés a) pontjának alkalmazásával állapította meg.

A részítélet ellen a felperes terjesztett elő fellebbezést. Fellebbezésében kizárólag az öt perköltség megfizetésére kötelező ítéleti rendelkezést támadta. Elsődleges fellebbezési kérelme a perköltség törlesztésére irányult, másodlagosan az elsőfokú perköltség összegét a törvényi minimumra kérte leszállítani. Álláspontja szerint a hatályos joganyagból meg nem ismerhető jogértelmezés vezetett pervesztességére, másrészt az I. rendű alperes indokolatlanul késedelmeskedett perbeli cselekményekkel, így a Pp. 80. § (2) bekezdésére tekintettel sem tarthat igényt perköltségre. Kifogásolta, hogy az I. rendű alperes egy tárgyaláson jelent meg, érdemi nyilatkozatot is ekkor tett, ezért a felperesnek nem volt lehetősége az elhangzott tények ellenőrzésére.

Az I. rendű alperes fellebbezési ellenkérelmet nem terjesztett elő.

A felperes a fellebbezésében nem támadta az elsőfokú bíróság részítéletének az I. rendű alperessel szembeni keresetét elutasító, valamint az illeték viselésére vonatkozó rendelkezéseit. Ezek a rendelkezések fellebbezés hiányában a Pp. 228. § (4) bekezdése alapján első fokon jogerőre emelkedtek, ezért a Fővárosi Ítéltábla kizárólag az elsőfokú részítéletnek a felperest perköltség megfizetésére kötelező rendelkezését bírálta felül.

A felperes fellebbezése nem alapos.

A Pp. 75. § (1) bekezdése szerint perköltség – a törvényben meghatározott kivételeket nem tekintve – mindaz a költség, ami a felek célszerű és jóhiszemű pervitelével kapcsolatban akár a bíróság előtt, akár a bíróságon kívül merült fel (előzetes tudakozódás és levelezés költsége, eljárási illeték, tanú- és szakértői díj, ügygondnoki és tolmácsdíj, helyszíni tárgyalás és szemle költsége stb.).

A Pp. 75. § (2) bekezdése kimondja, hogy a perköltséghez hozzá kell számítani a felet képviselő ügyvéd, jogtanácsos, illetve szabadalmi ügyvivő készkiadásait és munkadíját is.

A bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet (továbbiakban: R.) 3. § (2) bekezdés a) pontja szerint polgári perben, az elsőfokú bírósági eljárásban az ügyvéd munkadíjának a pervesztes felet terhelő összege 10 millió Ft-ot meg nem haladó pertárgyérték esetén a pertárgyérték 5%-a, de legalább 10 000 Ft.

A R. 3. § (6) bekezdése úgy rendelkezik, hogy a munkadíj megállapítása során a munkadíj összegét a bíróság indokolt esetben mérsékelheti, ha az nem áll arányban a ténylegesen elvégzett ügyvédi tevékenységgel. A bíróság a munkadíjat – különösen az ügy bonyolultsága esetén – a (2)-(5) bekezdésben meghatározott összegnél magasabb összegben is megállapíthatja. A bíróság a munkadíj eltérő összegben történő megállapítását indokolni köteles.

A felperes a fellebbezésében hivatkozott az I. rendű alperes perbeli késedelmére is. A felperes állításával szemben azonban az I. rendű alperes már az előkészítő iratában is hivatkozott arra, hogy a felperes az igényét nem vele, hanem Budapest Főváros Kormányhivatalával szemben érvényesítheti. Ugyanezt az érvelést adta elő a tárgyaláson is, további jogszabályhelyek megjelölésével. Részletesebb védekezést a passzív perbeli legitimációjának hivatkozott hiánya miatt egyáltalán nem adott elő. A felperesnek tehát volt ideje és lehetősége az alperesi előadással kapcsolatos álláspontját kialakítani, és annak következményeit levonni. A felperes azonban jogi álláspontja következtében a keresetét az I. rendű alperessel szemben változatlanul fenntartotta, ezért arról az elsőfokú bíróságnak ítélettel kellett döntenie. A felperes az I. rendű alperessel szemben teljes egészében pervesztes lett, függetlenül attól, hogy az elsőfokú bíróság milyen indokokkal utasította el a keresetét, ezért a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján köteles megfizetni az I. rendű alperes perrel felmerült költségeit. Az I. rendű alperes a tárgyaláson tett nyilatkozata szerint a perköltségét a R. alapján mérlegeléssel kérte megállapítani azzal, hogy áfa-körbe tartozik. Jelen ügyben a per tárgyának értéke 8.000.000 forint volt, a R. 3. § (2) bekezdés a) pontja alkalmazásával felszámítható 508.000 forint perköltséget az elsőfokú bíróság számottevően csökkentette, figyelembe véve az I. rendű alperest képviselő ügyvéd perben kifejtett ténylegesen tevékenységet is. Az ítéltábla álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a perköltség megállapítása során helyesen mérlegelt, a per tárgyának értékével és az I. rendű alperes jogi képviselőjének perben kifejtett tevékenységével arányos összegben állapította meg az I. rendű alperest képviselő ügyvéd munkadíjának összegét, ezért az I. rendű alperest megillető perköltség további mérséklését az ítéltábla nem látta indokoltnak.

Mindezekre tekintettel a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság részítéletének fellebbezett rendelkezését a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

Az eredménytelenül fellebbező felperes teljes személyes költségmentességben részesült, ezért a le nem rótt fellebbezési illetéket a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (1) bekezdése és 14. §-a alapján az állam viseli. Az I. rendű alperesnek a másodfokú eljárásban nem merült fel költsége, ezért az ítéltábla mellőzte a határozathozatalt a másodfokú perköltség viseléséről.

Budapest, 2018. november 8.

Világhyiné dr. Böcskei Terézia s.k.
a tanács elnöke

dr. Lente Sándor s.k.
előadó bíró

. Csóka István s.k.
bíró